

Τι είναι και τι δεν είναι Σταυρός στην οικογένεια;

/ [Γνώμες](#)



Ερώτηση: Πιστεύετε ότι χρειάζεται κά-ποιος να σταυρωθεί, να σταυρώνεται καθημερινά μέσα στο γάμο, μέσα στην κοινωνία, μέσα στην ιστορία περιμένοντας την ανάστασή του ή προς το τέλος της ζωής, στη μετά θάνατον ζωή;

Απάντηση: Εγώ θα ήθελα να μεταθέσω λίγο το κέντρο βάρους της ενδιαφέρουσας ερωτήσεώς σας, από το πότε έρχεται η ανάσταση στο πώς νοούμε τη Σταύρωση. Θα πάω πιο πριν, διότι η εμπειρία μου είναι ότι γίνεται πολύ κακή χρήση της έννοιας και του όρου της Σταυρώσεως και του Σταυρού μέσα στις οικογένειες.

Ας μη ξεχνάμε από που δανειστήκαμε αυτή τη λέξη, τή δανειστήκαμε από τό Σταυρό του Χριστού, ό οποίος αποτελεί τό πρότυπο του πάθους και του πόνου ενός

άπολύτως αναμάρτητου, δηλαδή άπολύτως άναίτιου γι' αυτό πού του συνέβαινε.

Θεωρώ λοιπόν ότι μπορεί νά χρησι-μοποιεί τόν όρο Σταυρός κάποιος γιά μιá κατά-σταση και νά πεί «είναι ό Σταυρός μου» όταν ό ίδιος είναι άπολύτως άμέτοχος και άναίτιος σ' αυτό πού του συμβαίνει. Τό νά πεθάνει ξαφνικά ό σύντροφος είναι σταυρός, ή όταν άρρωστήσει βαριά, πράγμα πού θά έπιβαρύνει και τόν άλλο έπίσης, είναι σταυρός γιά τόν άλλον ή άντίστοιχες καταστάσεις μέ τά παιδιά κ.τ.λ. ή μέ τήν προσωπική μας υγεία ή ένα άλλο θέμα σοβαρό τής ζωής μας.

Τό νά ονομάζουμε όμως σταυρό, όπως συμβαίνει συνήθως, μιá κατάσταση κακής συμπεριφοράς του συζύγου ή τής συζύγου στήν όποία έγώ έχω τό 50 ή 60 ή 70%, συμμετέχω σ' αυτή και υποδουλίζω αυτή τήν κατάσταση, αυτό όχι απλώς είναι λάθος αλλά είναι και βεβήλωση τής έννοιας του Σταυρού.

Ή πείρα στις σχέσεις τών ζευγαριών δεί-χνει ότι είμαστε σέ πολύ μεγάλο βαθμό υπαίτιοι γιά τήν κακή συμπεριφορά του άλλου, χωρίς νά τό καταλαβαίνουμε. Είναι αυτό πού είπα πριν γιά τήν κρίση στό γάμο, όπου ό άλλος γίνε-ται ό έχθρός μας και του τά φορτώνουμε όλα.

«Αυτός είναι έτσι, καλά έχω κι έγώ κάτι λίγο, αλλά αυτός ό άνθρωπος είναι προβληματικός, είναι και από τό χαρακτήρα του» και μπορεί η δική μου τάση νά είναι τέτοια πού νά τόν έξοργίζει τόν άλλο, νά τόν πνίγει, νά τόν φέρνει σέ άδιέξοδα και άντιδρά μέ τόν τρόπο πού έμαθε νά άντιδρά, μέ φωνές, μέ θυμό, μέ βρισιές κ.τ.λ.

Λοιπόν, είναι μεγάλο τό θέμα γιά νά τό αναλύσουμε τώρα μέ παραδείγματα, πώς μπορεί έμείς νά συντελούμε στήν κατάσταση του άλλου, αλλά απλώς τό λέω γιά νά τό κρατήσουμε.

Μήν είμαστε εύκολοι νά ονομάζουμε κάτι Σταυρό. Από τή στιγμή πού θά αφαιρέσουμε μερικές τέ-τοιες περιπτώσεις, δέν μιλάμε συνακόλουθα γιά Ανάσταση, ή μιλάμε αλλά, άν μεταθέσουμε εκεί τήν έννοια του Σταυρού, τότε ξέρετε ποιός είναι ό Σταυρός μας;

Ό Σταυρός μας είναι νά μπορέ-σουμε νά ανακαλύψουμε έμείς τί μάς συμβαίνει, ό Σταυρός είναι νά διορθώσουμε έμείς τό χα-ρακτήρα μας. Έκεί ταιριάζει μέ τήν έννοια του Σταυρού περισσότερο γιατί τόν χαρακτήρα μας δέν τόν δημιουργήσαμε έμείς, αλλά τότε όμως αλλάζει τό κέντρο βάρους και δέν λέμε «ό Σταυ-ρός μου είναι ό σύντροφός μου», λέμε «ό Σταυρός μου είμαι έγώ, μ' αυτά πού έχω, τά κουσούρια πού έχω».

Οι άγιοι αυτό τό φρόνημα είχαν. Οι άγιοι είχαν τή νοοτροπία ότι ζουν μέσα στον παράδει-σο και ότι μόνο αυτοί είναι τό πρόβλημα, μόνο αυτοί έχουνε πάνω τους αμαρτίες και πάθη.

Απέχουμε έμείς άπ' αυτό, αλλά τουλάχιστον άς μήν χρησιμοποιούμε τή λέξη Σταυρός σ' αυτές τις περιπτώσεις. Έάν δούμε σαν Σταυρό αυτά τά ζητήματα τότε θά άκολουθήσει Ανάσταση όπωσδήποτε και η Ανάσταση μπορεί νά μήν έχει τή μορφή μιάς θεαματικής άλλαγής στό χαρακτή-ρα ή στις σχέσεις του ζευγαριού, πού καμιά φορά τήν έχει κι αύτή τή μορφή, αλλά μπορεί νά είναι αύτή η ήρεμη και διαρκής γλυκιά παρηγοριά και βοήθεια και στήριξη πού ή χάρη του Θεοϋ στέλνει.

π. Βασιλείου Θερμού

Περιοδικό Αγία Ζώνη, Τεύχος Αυγούστου 2012